

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 30(357)
Anul IX (2018)
14 Octombrie

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Cuvânt la Sfânta Cuvioasă Parascheva

Intreaga creștinătate ortodoxă sărbătorește astăzi pe Sfânta Cuvioasă Parascheva. Dacă toate zilele închinare sfinților bineplăcuți Domnului sunt prănuite cu cinste de fiii Bisericii noastre, sărbătoarea Sfintei Paraschiva este atât de mult intrată în atenția și în sufletul poporului nostru dreptcredincios - mai ales din părțile Moldovei - încât ea întrece în strălucire multe alte sărbători de sfinți. Și aceasta datorită faptului că sfințele ei moaște de 300 de ani cinstesc pământul acesta binecuvântat de Dumnezeu și întăresc sufletele tuturor celor ce cu fruntea plecată pe marginea raclei ei îi cer ajutorul. (...)

Se cuvine ca astăzi, când noi îi sărbătorim amintirea, când fiecare creștin, cel puțin în treacăt, uitându-se și întorcând filele calendarului, îi pronunță numele, se cuvine să nu plecăm din sfântul lăcaș în care am venit pentru prăznuirea ei fără a auzi istorisindu-i-se pe scurt viața.

„Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze.”

Sfânta Cuvioasă Parascheva s-a născut acum 1000 de ani în satul Epivata din ținutul Traciei, din părinți de neam mare, bogați și buni creștini. Pe copila lor ei o crescuseră în dragostea și frica lui Dumnezeu. De mică, copila Paraschiva era o adevărată creștină, care cunoștea și practica virtuțile creștine, mai mult chiar decât părinții ei. Iubirea de săraci mai ales o caracteriza. Cu voia sau fără voia părinților, mica Parascheva da tot ce avea săracilor. De multe ori, se dezbrăca de hainele ei frumoase, curate și scumpe, pentru a îmbrăca cu ele pe câte un copil sărac în zdrențe, schimbând cu acesta haina de cerșetor. Adesea, părinții o certau pentru acest fapt, dar Parascheva nu putea să sufere trecând pe alături de copii de seama ei în zdrențe, fără ca ea să nu facă ceva pentru ei. Odată, ieșind din biserică, auzi un glas care-i șopti: „Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze.” Plecă îndată din casa părinților și intră într-o mănăstire de maici din Iradia Pontului, unde petrecu 5 ani în post aspru și continuă rugăciune. Copila Parascheva, care n-avea decât 10 ani la intrarea în mănăstire, uimi pe celelalte viețuitoare prin viața ei, prin tăria credinței și dragostei ei, prin practica scrupuloasă a vieții monahale. Pleacă însă de aici după 5 ani la locurile sfinte, să calce pe urmele și drumurile străbătute de Domnul. Și intrând într-o mănăstire de pe malul lorde-

nului, în același fel de viață aspră, în rugăciuni pentru ea și lumea necăjită din afară, în viață cu adevărat pustnicească, trăiește până la vârsta de 25 de ani, când îngerul Domnului, arătându-i-se în vis, îi poruncește să vină în ținutul părinților săi, pentru ca acolo să-și dea duhul în mâinile Domnului, iar trupul să-i rămână țării sale. Și împlinind porunca dumnezeiască, vine în țara sa, unde, petrecându-și viața lângă biserica satului, după 2 ani, la vârsta de 27 de ani, își isprăvește viața de aici, pentru a se muta cu duhul în ceruri.

Trupul ei fiind îngropat, multă vreme trecu; și îngropându-se odată lângă ea un om păcătos, oamenii îi găsiră sfințele ei moaște neputrezite și pline de o mireasmă plăcută. Unul din gropari, având peste noapte un vis, i se porunci a scoate aceste sfinte moaște, căci ele sunt pline de puteri minunate. Corpul Sfintei Parascheva, care în scurta viață pământească mult s-a trudit, prin osteneala cea pustnicească, prin deseale îngenuncheri și asprele înfrânări de tot felul, a fost cu mare cinste dezgropat și așezat, în cântări și laude, în biserica Sfinții Apostoli din Epivata. Multe minuni și multe vindecări săvârșind, moaștele sale au fost mutate la Târnova, de aici la Belgradul sârbesc și apoi în Țarigrad. Iar domnitorul țării Moldovei, evlaviosul Vasile Lupu, plătind bani mulți turcilor stăpânitori, le aduse cu mare alai la Iași, așezându-le în Biserica Sfinții Trei Ierarhi, iar urmașii săi, în zilele cele mai de pe urmă, mutându-le în Mitropolia Moldovei. Și aici, ca și în celelalte cetăți, Sfânta Parascheva multe minuni a săvârșit. Și astăzi, ca și altă dată, cei ce se închină Domnului cu credință și cer ajutorul ei sunt ascultați. Să citească și să se intereseze toți cei ce nu știu și vor vedea că dacă cultul Sfintei Parascheva este atât de răspândit la noi, dacă Cuvioasa a devenit atât de populară în țara noastră, aceasta se datorează darului său de a alina suferințele sufletești și trupesti ale celor ce sunt în nevoi. (...)

Sfânta Cuvioasă Parascheva strălucește ca un luceafăr

Exemplele altora ne întăresc și ne încurajează; când este vorba de viața noastră sufletească și de modele de suflete alese, pe care să le luăm ca exemplu, avem destule: sfinți care au murit pentru credință, sfinți care au trăit din copilărie viața creștină, ca Sfânta Parascheva, sfinți care, în prima parte a vieții lor păcătoși fiind, s-au întors la Dumnezeu, sfinți copii, sfinte femei, cuvioase sau din lume, sfinți cuvioși călugări sau trăind în lume ca și noi. Iată atâtea modele de viață creștină, pe care Biserica ni le pune înainte. Printre ele Sfânta Cuvioasă Parascheva strălucește ca un luceafăr. (...) Sfânta Paraschiva este pentru noi un dascăl al sfințeniei prin viața și sufletul său. Fie ca pomenirea vieții ei de astăzi să trezească în noi dorul pentru o viață sfântă, să nască în noi curajul de a ne apropia de aceas-tă viață creștină, care și pentru noi a fost dată, care de oameni ca și noi a fost realizată. Amin.

(Pr. Petre F. Alexandru
în Glasul Bisericii nr. 8-9, 1956)

Cea mai veche icoană cunoscută a Sfintei Parascheva

Biserica Ortodoxă învață că, alături de **cinstirea sfinților și a sfințelor moaște**, suntem datori să cinstim și **sfințele icoane**. Ele sunt reprezentări sensibile ale lui Dumnezeu în Treime, ale îngerilor sau ale sfinților. Cinstim icoana pentru că dintru început Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său. Cinstind icoana, cinstirea noastră nu se îndreaptă spre materialul din care este confecționată ea, ci spre cel care este zugăvit pe ea, spre prototip.

Icoana pictată, ca **reprezentare spirituală**, îl apropie pe credincios cu mintea de persoana zugrăvită pe ea. Tocmai de aceea, începând cu epoca apostolică și până în zilele noastre, icoanele au fost cinstite de creștini. Mai mult, în decursul timpului, ele au fost pentru o bună perioadă „Biblia neștiutorilor de carte”.

Deși cultul icoanelor a constituit o temă teologică amplu discutată pe parcursul mai multor decenii, icoanele au fost adoptate și cinstite de întreaga creștinătate. Sfinții, după ce au fost recunoscuți de Biserică ca având această calitate, au fost reprezentați în icoane. Fiind trecuți în rândul sfinților de bisericile locale sau de patriarhiile din

regiunile în care aceștia erau cinstiți, sfinții au putut fi mai ușor zugrăviți pe icoane, cultul lor răspândindu-se astfel mai repede.

Așa s-a întâmplat și cu Sfânta Parascheva. Fiind o sfântă populară în toată zona Balcanilor, **icoanele Cuvioasei Parascheva au circulat, în decursul timpului**, în toată această regiune, și nu numai. Deși nu avem, cel puțin deocamdată, o istorie a icoanelor închinatelor Sfintei Cuvioase Parascheva și nu cunoaștem nici timpul când au fost zugrăvite cele dintâi icoane în cinstea ei, în lumea ortodoxă s-au păstrat câteva icoane foarte vechi, ele fiind un reper în istoria icoanelor Cuvioasei.

Cea mai veche icoană cunoscută a Sfintei Parascheva se păstrează în Cipru și aparține veacului al XIV-lea. Reprezentări iconografice ale sfintei se găsesc și în alte zone ale Ortodoxiei: Grecia, Bulgaria, Polonia, Rusia și România.

(Pr. Prof Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, *Cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria și evlavia poporului român*, Editura Doxologia, 2011, pp. 107-108)

Sf. Ioan Gură de Aur - Cuvinte de folos și povețe

Multe sunt lucrurile care îi caracterizează pe creștini, dar mai presus de toate sunt pacea și iubirea. De aceea a spus Hristos: **Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții** (Ioan 13, 35) și **Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă** (Ioan 14, 27).

Nimic nu umple mai mult sufletul de desfătare decât faptul de a iubi și de a fi iubit.

Nimic nu arată mai bine vrednicia unui stăpân decât **dragostea și grija față de supușii săi**. Aceasta este trăsătura caracteristică a stăpânilor buni. Dacă stăpânul îl iubește pe supusul său, toate problemele se rezolvă și peste toate domnesc liniștea și ordinea.

Să ne doară sufletul pentru cei care ne fac rău, mai mult decât ne doare pentru noi înșine; căci rana pe care vor să ne-o facă nouă, o primesc, de fapt, ei. Așa cum cei care dau cu piciorul în cuie și se laudă cu aceasta sunt vrednici de plâns, la fel și cei care îi nedreptățesc pe alții sunt vrednici de mila noastră, deoarece își rănesc propriile lor suflete.

Iubirea noastră trebuie să-i cuprindă pe toți oamenii. Dacă pe unii îi iubim, iar pe alții nu, niciodată dragostea noastră nu va fi mai presus decât a oamenilor necredincioși. Creștinii nu trebuie să iubească așa cum iubesc necredincioșii.

Să facem bine celor care ne fac rău, chiar dacă aceștia rămân neîndreptați. Astfel, păcatele

noastre vor fi iertate și vom dobândi smerenie. Atunci când alungăm din sufletul nostru orice dușmănie, avem multă îndrăzneală în rugăciunea noastră către Domnul.

Cuvintele noastre ortodoxe sunt ca armele care îi apără pe ai noștri și îi lovesc pe eretici. Aceste cuvinte nu îi lovesc pentru a-i doborî, ci pentru a-i ridica după ce au căzut. Acesta este scopul luptei noastre: **să îi ajutăm și pe vrășmașii noștri să se mântuiască.**

Hristos spune: *Eu sunt părintele tău, Eu sunt fratele tău, Eu sunt mirele sufletului tău, Eu sunt scăparea ta, eu sunt hrana Ta, Eu sunt îmbrăcăminte ta, eu sunt rădăcina ta, Eu sunt sprijinul tău, Eu sunt tot ce-ți dorești tu. Când Mă ai pe Mine, nu-ți lipsește nimic. Eu sunt slujitorul tău, pentru că am venit să slujesc, nu să fiu slujit. Eu sunt prietenul tău și mădular al trupului tău și capul tău și fratele tău și sora ta și mama ta. Eu sunt toate pentru tine. Nu trebuie decât să stai lângă Mine.*

Scopul Vechiului Testament a fost să-l facă pe om din nou om, pe când scopul Noului Testament este să-l facă pe om înger. Cu alte cuvinte, pentru că răutatea l-a făcut pe om să-și piardă trăsăturile sale specifice, ajungând până la asemănarea cu animalele iraționale și cu fiarele sălbatice, legea mozaică l-a scăpat mai întâi de răutate, iar legea evanghelică a harului i-a dat apoi virtutea îngerească. **Scopul celor două**

Testamente este îndreptarea omului.

Tu, care în fiecare zi te lupți cu valorile mării acestei vieți cuprinse de furtună și ești încărcat cu atâtea păcate, ai nevoie în permanență de mângâierea Sfințelor Scripturi. Te afli în prima linie a luptei pentru supraviețuire și ești rănit în permanență. Femeia ta te mânia, fiul tău te supără, angajatul tău te enervează, dușmanul tău îți face necazuri, prietenul te invidiază, vecinul te înjură, asociatul te sapă, iar judecătorul te amenință. La acestea se adaugă multe situații și împrejurări care te tulbură, te neliniștesc, te mâhnesc și te întristează, ducându-te până în pragul deznădejdiei. Săgețile vrășmașilor văzuți și nevăzuți te lovesc fără încetare de peste tot. De aceea **ai nevoie de armele Sfințelor Scripturi.** Te rog să le citești, fie că știi, fie că nu știi puterea cuvintelor lor. Dacă le citim de multe ori, cele ce ne învățăm acolo nu se mai șterg din mintea noastră. Și adesea, ce nu putem înțelege astăzi, dacă citim și mâine, înțelegem imediat, pentru că Bunul Dumnezeu ne luminează mintea în chip nevăzut. Pentru înțelegerea Sfințelor Scripturi nu este nevoie de înțelepciune omenească, ci de descoperirea Duhului Sfânt. Dacă cercetăm Scriptura cu atenție și nu în fugă, vom dobândi mântuirea propovăduită în ea. Căci dacă ne umplem sufletele de învățăturile sale, vom afla adevărurile dogmatice și vom pași spre viața desăvârșită.

Să invidiați virtutea oamenilor sfinți, nerăutatea, îndelunga-răbdare și înțelepciunea lor. Viețile sfinților ne învață cum să ne purtăm și ne insuflă râvnă duhovnicească. Acești oameni nu au strălucit atât prin minunile lor, cât prin viața pe care au dus-o.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)